

Rozporządzenie Ministrów Sprawiedliwości i Skarbu

z dnia 8 maja 1922 r.

dla obszaru b. dzielnicy austriackiej w przedmiocie należności stemplowych od niektórych podań, wnoszonych do sądów oraz od zaświadczeń sądowych i notarialnych.

Na podstawie art. 6 i 7 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należnościach) Dz. U. R. P. № 38, poz. 315) zarządza się:

§ 1. Podania, wnoszone do sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości, mających siedzibę na obszarze b. dzielnicy austriackiej, niewymienione w taryfie, załączonej do austr. ces. rozporządzenia z dnia

15 września 1915 r. (austr. Dz. u. p. № 279), podlegają zasadniczo należności w kwocie 200 marek od arkusza pierwszego, a 50 marek od każdego arkusza następnego. Opłacie w kwocie 50 mk. podlega też każdy arkusz drugiego i dalszych egzemplarzy podania, wniesionego w dwóch lub więcej egzemplarzach. Każdy załącznik do podania podlega należności w kwocie 50 marek bez względu na ilość arkuszy, z których załącznik się składa (pozycja 43 lit. a) 2) austr. taryfy należnościowej z dn. 13 grudnia 1862 r. (austr. Dz. u. p. № 89), w brzmieniu ustalonym w punkcie 3 artykułu 1 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. Dz. U. R. P. № 38, poz. 315); uwaga do punktów 1 do 5 oraz punkt 7 tegoż art. 1.

Do podań, wyżej określonych, tudzież do załączników stosują się §§ 2 do 19 „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych”, ogłoszonych rozporządzeniem z dnia 8 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. № 38, poz. 319) tudzież pozycje 8 i 9 taryfy, załączonej do powołanych „Przepisów”.

§ 2. Świadectwa, niewymienione w taryfie, załączonej do austr. ces. rozporządzenia, z dn. 15 września 1915 r., (austr. Dz. u. p. № 279), ani w §§ 3 do 6 niniejszego rozporządzenia, wydawane przez sądy i urzędy wymiaru sprawiedliwości, mające siedzibę na obszarze b. dzielnicy austriackiej, podlegają zasadniczo należności w kwocie 200 marek od arkusza pierwszego oraz 50 marek od każdego arkusza następnego (pozycja 116 lit. a) aa) austr. taryfy należnościowej z dnia 13 grudnia 1862 r., (austr. Dz. u. p. № 89) w brzmieniu ustalonym w punkcie 8 artykułu 1 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 38, poz. 315).

Do świadectw tych stosują się §§ 21 do 26 „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych”, ogłoszonych rozporządzeniem z dnia 8 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. № 38, poz. 319).

§ 3. Protesty wekslowe, sporządzone na obszarze b. dzielnicy austriackiej, podlegają należności w kwocie 20 marek (pozycja 116 lit. g) austr. taryfy należnościowej z dn. 13 grudnia 1862 r., (austr. Dz. u. p. № 89), w brzmieniu ustalonym w art. 3, ustępie drugim, ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r., (Dz. U. R. P. № 38, poz. 315).

§ 4. Poświadczenia własnoręczności podpisów, dokonywane na obszarze b. dzielnicy austriackiej—bez względu na to, czy podpisy są umieszczone na dokumencie tabularnym czy na piśmie innego rodzaju—podlegają należności w kwocie:

- a) 200 marek od każdego podpisu w razie poświadczenia sądowego;
- b) 20 marek od każdego podpisu w razie poświadczenia notarialnego (poz. 66 lit. b) austr. taryfy należnościowej z dnia 13 grudnia 1862 r. (austr. Dz. u. p. № 89); § 1 ustawy austr. z dn. 25 lipca 1871 r., (austr. Dz. u. p. № 1 z 1872 r.); § 9 lit. b) austr. ces. rozp. z dn. 28 sierpnia 1916 r., (austr. Dz. u. p. № 281); art. 31 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 14, poz. 145); art. 74 ustawy z dnia 17 marca

1921 r. (Dz. U. R. P. № 32, poz. 194), którego moc obowiązująca, o ile dotyczy poświadczeń własnoręczności podpisów rozciąga się niniejszem na obszar b. dzielnicy austriackiej; punkt 8 art. 1 oraz art. 3 ustęp drugi, ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r., (Dz. U. R. P. № 38, poz. 315).

O ile prócz legalizacji podpisu strony potrzebne są dalsze legalizacje podpisów organów urzędowych, to opłacie w kwocie 200 marek, wymienionej wyżej w punkcie a), podlega również każda dalsza legalizacja, dokonana sądownie.

Uchyła się zdanie ostatnie ustępu 5 ces. austr. rozp. nin. z dnia 27 listopada 1858 r., (austr. Dz. u. p. № 223) oraz § 2 ustawy z dnia 25 lipca 1871 r. (austr. Dz. u. p. № 1 z 1872 r.).

§ 5. Odpisy, sporządzone przez osoby prywatne, a uwierzytelnione przez sąd lub notariusza, podlegają należności w kwocie 25 marek od arkusza (art. 8 ustawy z dn. 1 marca 1921 r. Dz. U. R. P. № 26, poz. 143; punkt 6 art. 1 ustawy z dn. 31 stycznia 1922 r., Dz. U. R. P. № 11, poz. 88).

§ 6. Sporządzane przez sądy lub urzędy wymiaru sprawiedliwości, a niewymienione w taryfie, załączonej do ces. rozp. z dn. 15 września 1915 r., (austr. Dz. u. p. № 279), duplikaty, odpisy i wyciągi, podlegają należności w kwocie 100 mk. od każdej stronicy; stronicę zaczęta uważa się za całą (poz. 7 lit. h austr. taryfy należnościowej z dn. 9 lutego 1850 r.—(austr. Dz. u. p. № 50); poz. 2 lit. a) b) austr. taryfy należnościowej z dn. 13 grudnia 1862 r., (austr. Dz. u. p. № 89); punkt 2 art. 2 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r., (Dz. U. R. P. № 38, poz. 315). Do pism tych stosują się odpowiednio §§ 21, punkt 10; 22, 24 i 26 „Przepisów w przedmiocie opłat stempłowych od podań oraz od świadectw urzędowych”, załączonych do rozporządzenia z dnia 8 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. № 38, poz. 319).

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w miesiąc po ogłoszeniu.

§ 1 ma zastosowanie do podań, wniesionych od czasu wejścia w życie rozporządzenia.

§§ 2 do 6 stosowane będą do świadectw, których data nie jest wcześniejsza niż dzień wejścia w życie rozporządzenia; dotyczy to również uwierzytelnienia odpisów (§§ 5 i 6). Do odpisów i wyciągów, sporządzonych przez sąd, a niezaopatrzonych w zaświadczenie zgodności z pierwowpisem, stosuje

się § 6, jeśli odpis lub wyciąg wydano stronie po wejściu w życie rozporządzenia.

Minister Sprawiedliwości:
Sobolewski

Minister Skarbu:
Michalski
